

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Som al Nadal i afegeixo amb el nostre Pare: *els diversos fets i circumstàncies que envoltaren el naixement del Fill de Déu revénen al nostre record, i la mirada s'atura a la cova de Betlem, a la llar de Natzaret. Maria, Josep, Jesús Infant ocupen d'una manera molt especial el centre del nostre cor. ¿Què ens diu, què ens ensenya la vida, alhora senzilla i admirable, d'aquesta Sagrada Família?*[1].

Aquestes paraules ens ajuden a situar-nos al clima propi d'unes festes tan santes. Ens detenim a contemplar una vegada i una altra, sense cansar-nos, el naixement del Senyor. Voldríem aprofundir més i més en aquest meravellós misteri, però ens quedem sempre curts: l'amor de Déu per la humanitat, per cadascuna i cadascun de nosaltres, és realment inabastable. Per això, la nostra actitud és d'agraïment constant al Senyor: s'ha abaixat al nivell de la nostra pobra humanitat, per alliberar-nos de les nostres misèries i elevar-nos a la condició de fills de Déu. La vigília de Nadal, llegíem en la pregària col·lecta de la Missa: *afanya't, Senyor Jesús, i no triguís, perquè la teva vinguda consoli i enforteixi els que ho esperen tot del teu amor* [2]. I és lògic que sentim que ens respon, a cadascú com Ananies a Pau: *quid moraris?*, [3] què esperes? Demanem a la Mare de Déu i a sant Josep que tinguem la urgència permanent d'esser amb Crist, de cercar-lo .

Avui, 1 de gener, celebrem la solemnitat de la Mare de Déu, que el Senyor ens ha donat com a Mare nostra. Ella és el camí triat per Déu Pare perquè el seu Fill unigènit es fes home, per obra de l'Esperit Sant. A Maria s'adreça també la nostra gratitud. Li donem gràcies perquè amb la seva resposta en el moment de l'Anunciació, i amb la seva presència forta i silenciosa al peu de la Creu, ens ha obert el camí de la filiació divina. Amb paraules de sant Josepmaria li manifestem: *Oh, Mare, Mare!: amb aquesta paraula vostra —fiat— ens heu fet germans de Déu i hereus de la seva glòria. —Beneïda sigueu!* [4].

He convocat un any marià a l'Opus Dei per resar amb tota l'Església per la propera Assemblea ordinària del Sínode dels Bisbes, que tractarà sobre la vocació i la missió de la família a l'Església i al món. Desitgem, i així ho preguem ferventment a Déu, per intercessió de la Verge Maria, que arreu hom redescobreixi el valor insubstituïble d'aquesta cèl·lula fonamental de la societat. Si les llars cristianes reconeixen i accepten el disseny de Déu, es podran remeiar els mals que afecten els pobles i les nacions.

Sant Joan Pau II, en les primeres setmanes del pontificat, rebent un grup de matrimonis que participaven en cursos d'orientació familiar, els va dir: «El futur de l'Església i de la humanitat neix i creix en la família» [5]. Després va repetir els mateixos termes, d'una manera o altra, en in comptables ocasions durant el seu llarg i fecund pontificat. En l'exhortació apostòlica *Familiaris consortio*, fruit del Sínode dels Bisbes de 1980, va escriure: «En el disseny de Déu Creador i Redemptor, la família descobreix no només la seva "identitat", el que "és", sinó també la seva "missió", el que pot i ha de "fer". La tasca que, per vocació de Déu, és cridada a ocupar en la història, brolla del seu mateix ésser i representa el seu desenvolupament dinàmic i existencial» [6]. I conclouïa amb una crida urgent, que segueix ressonant ara amb més força: «Família, "sigues" el que "ets"!» [7].

Tot moment és bo per elevar aquesta petició al Cel, i amb més motiu les festes de Nadal, que aboquen una llum diàfana sobre el pla diví per al gènere humà. Els àngels van anunciar als pastors *una gran alegria, que ho serà per a tot el poble: avui, a la ciutat de David, us ha nascut un salvador, que*

és el Messies, el Senyor [8]. La humanitat sencera es presenta com a destinatària d'aquesta bona nova. Sant Lluc ho relata de manera concisa: *hi anaren, doncs, de pressa i trobaren Maria i Josep, amb el nen posat a la menjadora* [9]. Al principi, Déu va crear l'home i la dona amb la mateixa dignitat, establint la primera família humana, i els va donar el mandat de dominar l'univers material i poblar la terra [10]. Aquí es fonamenta l'arrel de la institució familiar. L'esdeveniment de Betlem, però, va molt més enllà: Déu mateix, en la seva condescendència infinita, s'ha encarnat en el si d'una família, mostrant així la seva voluntat per al desenvolupament ordenat de la humanitat. La família de Betlem apareix com a model de totes les llars de la terra.

A la primera de les catequesi sobre aquesta qüestió, el Papa Francesc comenta **quel'encarnació del Fill de Déu obre un nou inici en la història universal de l'home i de la dona. I aquest inici succeeix en el si d'una família, a Natzaret. Jesús va néixer en una família. Ell podia venir espectacularment, com un guerrer o un emperador... No, no. Ve com un fill de família, en una família. Per això és important contemplar al pessebre aquesta escena tan bonica** [11].

El naixement de Jesús significa, com diu l'Escriptura, la inauguració de la plenitud dels temps, el moment escollit per Déu per manifestar enterament el seu amor als homes, donant-nos el seu mateix Fill. Aquesta voluntat divina s'acompleix enmig de les circumstàncies més normals i ordinàries: una dona que infanta, una família, una llar. L'Omnipotència divina, l'esplendor de Déu, passen a través de les coses humanes, s'uneixen a tot allò que és humà. D'aleshores ençà, els cristians sabem que, amb la gràcia del Senyor, podem i hem de santificar totes les realitats límpides de la nostra vida. No hi ha cap situació terrenal, per petita i corrent que sembli, que no pugui ésser ocasió d'un encontre amb Crist i una etapa del nostre camí cap al Regne del Cel [12].

La unió conjugal va ser establerta per Déu des del moment de la creació de l'home i de la dona, però, per desgràcia, ara es descuida en molts llocs. La família està tan maltractada! Es volen presentar com a normals situacions que constitueixen un atac duríssim al disseny creador i salvador de Déu. En molts llocs i ambients —no només per part del poble, sinó de les mateixes autoritats públiques, mitjançant lleis i decisions de govern—, es debilita la institució familiar o fins i tot s'intenta convertir-la en quelcom força diferent. No s'adonen —el dimoni és molt hàbil per encegar les intel·ligències— que, buidant el concepte de família, es causa un dany immens a la societat civil.

Diumenge passat hem celebrat la festa de la Sagrada Família. Aquest dia, com tots els anys, hem renovat la consagració dels nostres pares, germanes i germans, a la Sagrada Família de Natzaret, tal i com el nostre fundador va establir per a aquesta data; i hem convidat els nostres parents i amics, i tots els qui participen en la tasca apostòlica de la Prelatura, a unir-se a nosaltres en aquest acte. Com sempre, hem demanat per totes les llars cristianes de la terra, perquè siguin i visquin d'acord amb el diví model que se'ns ha mostrat a Betlem i a Natzaret.

En aquest any marià, preguem especialment per aquesta intenció. Potser podem utilitzar alguna jaculatòria que ens ajudi a tenir-la present. El nostre Pare resava sovint: **Jesús, Maria i Josep, que sigui sempre amb els Tres**. Nosaltres insistirem en què totes les famílies de la terra siguin sempre ben acollides per la Sagrada Família de Natzaret.

Al mateix temps que elevem al Cel aquesta oració, incloquem també als governants i als que dirigeixen les institucions internacionals, els quals tenen la responsabilitat de vetllar per la integritat d'aquesta cèl·lula fonamental de la societat. Adrecem-nos a Déu perquè s'asseguri la unitat i

indissolubilitat del matrimoni i l'obertura a la vida, el dret dels pares a educar els fills d'acord amb les seves creences, de manera que les lleis civils no només no dificultin el desenvolupament harmònic de la família, sinó que facilitin el compliment dels objectius que Déu hi ha establert en crear-la.

Cal un decidit esforç en la nova evangelització de la societat, començant per cada llar. **Cada família cristiana —com van fer Maria i Josep— primer de tot pot acollir Jesús, escoltar-lo, parlar amb ell, custodiar-lo, protegir-lo, créixer amb Ell; i així millorar el món [13].** Cal conrear a la llar pròpia les virtuts que la litúrgia ens recorda en una de les lectures de la festa de la Sagrada Família. *Revestiu-vos, doncs, dels sentiments que escauen a escollits de Déu, sants i estimats: sentiments de compassió entranyable, de bondat, d'humilitat, de dolcesa, de paciència; suporteu-vos els uns als altres, i si algú tingués res contra un altre, perdoneu-vos-ho. El Senyor us ha perdonat: perdoneu també vosaltres. Però, per damunt de tot, revestiu-vos de l'amor, que tot ho lliga i perfecciona. Que la pau de Crist regni en els vostres cors [14].*

Aquestes recomanacions comprometen tots els qui formen part de la família: pares, fills, germans i altres parents. Tot i que el terme "família" s'empra més específicament per designar l'ambient on una persona neix i creix, també ens consta que l'Església és la família de Déu a la terra; i és també família aquesta porció viva de l'Església que és l'Opus Dei. Sant Josepmaria recalca que a l'Obra hi poden pertànyer, d'una manera o altra, una immensa varietat de persones, amb els seus tarannàs i les seves característiques personalíssimes. *No ho dic perquè sí—comentava en una ocasió— quan dic que l'Obra és una família divina i humana, on passa el mateix que a les famílies naturals que el Senyor ha beneït amb abundància, que tenen molts fills: i hi ha germans més alts, altres més baixos, uns més bruns, altres més rossos (...). I al nostre costat també tenim aquests parents que estimem tant: els Cooperadors (...); i després, tants amics i tants companys que d'alguna manera participen de la nostra família [15].*

Tots hem d'esforçar-nos per fer amable la convivència a les persones que conviuen amb nosaltres, o que tenim a prop per un o altre motiu. **Fem espai en el nostre cor i en les nostres jornades al Senyor. Així ho van fer també Maria i Josep, i no va ser fàcil: els calgué superar moltes dificultats! No era una família de mentida, no era una família irreal. La família de Natzaret ens compromet a redescobrir la vocació i la missió de la família, de tota família [16].**

Supliquem al Senyor, per intercessió de la Mare de Déu i de sant Josep, que en els centres de l'Obra, a les cases dels altres fidels i cooperadors de la Prelatura, dels nostres amics i parents, i en totes les llars cristians, es reflecteixi l'exemple de la Sagrada Família. Contemplar Jesús, Maria i Josep ens ha d'impulsar a estar pendents dels altres, com ho van fer ells. Hem de pregar diàriament i ocupar-nos de les seves necessitats espirituals i materials, del seu descans, de l'ordre i la cura material de la casa, que cal que sigui un mirall de la llar de Natzaret. No vegem mai aquests deures com un pes, sinó com ocasions estupendes de servir.

En el si la família de Natzaret, Jesucrist va ser testimoni de molts detalls de delicadesa i manifestacions d'afecte. Quan va començar la vida pública, el coneixien pels seus orígens familiars: *No és el fill del fuster? La seva mare, no és aquella que es diu Maria?[17].* Que bo seria que, en observar el nostre captament de fidels seguidors de Crist, la gent pogués afirmar: es nota que aquesta persona imita l'exemple de Jesús, perquè custòdia l'ambient de la seva llar, perquè el porta arreu, perquè intenta que els altres participin d'aquesta alegria i d'aquesta pau.

El proper dia 9 és l'aniversari del naixement de sant Josepmaria. A Barbastre i a Logronyo, el nostre fundador va aprendre molts detalls propis de la unitat familiar, que després ens ha transmès a nosaltres. Als seus pares va també el nostre reconeixement, per haver estat dòcils instruments de Déu per a la formació humana i sobrenatural de sant Josepmaria.

Unim-nos a les intencions del Papa, pregant també pels religiosos, les religioses i les ànimes consagrades, en aquest any que l'Església els dedica. I recorrem amb gran confiança a la Mare de Déu en aquesta pregària.

Amb unes altres paraules del nostre Fundador, demanem que a les famílies es continui sempre l'esperit dels primers temps del cristianisme: *petites comunitats cristianes que foren com centres d'irradiació del missatge evangèlic. Unes llars iguals a les d'altres d'aquells temps, animades, però, d'un esperit nou, que s'encomanava a aquells qui les coneixien i les tractaven. Això foren els primers cristians, i això hem d'ésser els cristians d'avui: sembradors de pau i d'alegria, de la pau i l'alegria que Jesús ens ha portat* [18].

Fa pocs dies, he passat per Pamplona i he visitat les malaltes i els malalts. M'he reunit també, al poliesportiu de la Universitat, amb unes dues mil cinc-centes persones. He recordat la mirada de sant Josepmaria al Senyor, plena d'agraïment. I em passava per l'ànima, per la ment, que, en qualsevol lloc on ens trobem, som *a casa nostra*, ben units per servir Déu i totes les ànimes.

Afectuosament, us beneeix i us demana que persevereu en la pregària per les meves intencions.

El vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 gener 2015.

---

[1] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 22.

[2] *Missal Romà*, 24 de desembre, *Col·lecta*.

[3] *Fets* 22, 16.

[4] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 512.

[5] Sant Joan Pau II, Discurs en una audiència privada, 30-X-1978.

[6] Sant Joan Pau II. Exhort. apost. *Familiaris consortio*, 22-XI-1981, n. 17.

[7] *Ibid.*

[8] *Lc* 2, 11.

[9] *Lc* 2, 16.

[10] Cfr. *Gn.* 1, 26-28.

[11] Papa Francesc, Discurs a l'audiència general, 17-XII-2014.

[12] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 22.

[13] Papa Francesc, Discurs a l'audiència general, 17-XII-2014.

[14] *Col* 3, 12-15.

[15] Sant Josepmaria, Notes d'una meditació, 5-III-1963.

[16] Papa Francesc, Discurs a l'audiència general, 17-XII-2014.

[17] *Mt* 13, 55.

[18] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 30.